

Det 11.lpa Fly-in Rothenburg ober der Tauber 2009

Forventningens glæde er jo altid stor, når man skal til et fly-in – uanset hvor det foregår – så den var selvsagt tilstede for de 3 deltagere som flyveklubben kunne skrabe sammen i år. Deltagerne var kasseimester John Friis, Tom Engly og undertegnede.

Vi havde forinden aftalt, at mødes ugen forinden afgang, for at kikke på kort og planlægge turen. Vejret om onsdagen så fortrinligt ud og det gjorde det sådan set også om torsdagen hvor John havde talt med nogle meteoløgnere, som havde oplyst, at vi fik det bedste vejr både ud og formentligt også hjem. Om fredagen, som var vores afgangsdag, ringede John og oplyste at han havde dårligt nyt. Nu havde meteorologen direkte sagt at det IKKE kunne lade sig gøre at flyve til Rothenburg, da der ville være en del CB aktivitet nede i Tyskland. Efter den melding blev vi så enige om, at køre i bil derned og Tom havde allerede tilkendegivet at han ville stille sin bil til rådighed. Vi var jo ikke et sekund i tvivl om meteorologens faglige kompetence, så ligefrem at sige til ham at han var fuld af løgn, kunne ingen af os jo finde på. Vi mødtes i Ringsted kl. 0945 og så gik det ellers sydpå. Som skrevet i indledningen var forventningens glæde stor, ikke kun for at komme til Fly-in, men nu også for at møde det uvejr som meteorologen havde lovet, CB´ere i stribevis, lyn og torden, regn, hagl og hvad man eller forbinder med disse frygtelige skyer. Undervejs på færgen så vi, at der i sydvestlig retning stod nogle kæmpemæssige CB´ere – og vi var vist på dette tidspunkt nok enige om, at det var dem som ville drive ind over vores planlagte track og drille os. Derfor var humøret da, på nuværende, også højt for vi kunne jo se oprækket til det forskrækkelige vejr meteorologen havde lovet os.

Det var en lang tur – og for at det ikke skulle være løgn så blev turen faktisk en hel del længere. Ikke afstandsmæssigt men snarere nok mere af ærgrelse – for på hele vores køretur var det bare FLYVEVEJR. Vi kunne simpelthen ikke forstå sammenhængen i hvad meteorologen havde sagt (bemærk mit tidligere udtryk meteoløgneren) og det vi så ud af bilruderne. En ting var helt sikkert – ordene som meteorologen havde sagt, "Det kan ikke lade sig gøre" passede overhovedet ikke. Ikke for at vade i det, men meningen med et Fly-in er vel at ankomme med en flyvemaskine og ikke en Citroen C5 – vel !!!

Vi kørte og vi kørte i det bedste vejr og havde undervejs også vores pitstop – men blev til gengæld også ramt af en del køkørsel. Blot for at live hinanden lidt op, sad vi og dagdrømte om den store "hanbajer" vi skulle indtage, når vi på et tidspunkt ville ankomme til Rothenburg. Og ankom, det var hvad vi gjorde kl. 2145. Den kvikke læser kan jo nu regne ud at vores tur derned varede 12 timer! – og da vi ankom, var vi godt trætte af at have siddet så lang tid i en bil - havde vi fløjet havde turen kun taget en 1/3 del af den forbrugte tid. ☺

Vi blev vel taget i mod af Otto Schmidt og blev fulgt til døren til vores hotel – og sikken et syn. Det var godt nok mørkt da vi ankom, men selv i mørket blev vi fascineret. Det lignede simpelthen et slot vi skulle bo på – et gammelt et – men det plejer slotte nu også at være. Min første tanke var – gud ved hvor alle nonnerne er henne – for det lignede også et gammelt kloster. Vinduerne var graveret med de flotteste gamle motiver og det var detaljer uanset hvor blikket blev rettet. Værelserne var ligeså flotte i gammel stil – og de var temmelig store. Da man dengang – vistnok i 1800 tallet – byggede det, var værelserne ikke udstyret med toiletter, men dette problem havde man løst ved at bygge et toilet/baderum i værelset. Så det stod i temmelig stor kontrast når man stod på et værelse i gammel stil og lukkede døren op til sit badeværelse som var af nyere årgang.

Se som allerede beskrevet var vi godt trætte og vi havde netop lige fået smidt vores bagage på vores værelser, da vi indfandt os i slyngelstuen. Gensynets glæde var stor da vi mødte en masse kendte ansigter, Doug, Otto, Dieter og i gamle gutter fra flyveklubben kan nok flere navne end undertegnede. Det første vi dog gjorde, var at finde køleskabet og så hente den foromtalte han bajer. John havde dog ikke lige fået luret, at der på hylde 2 i køleskabet stod bajere som var alkoholfri – godt nok var etiketten den flotteste – men det var nu sådan en som John valgte (måske det var trætheden der var ved at overmande kasseimesteren)– og han bemærkede faktisk ikke han sad og drak tynd øl før Dieter gjorde ham opmærksom på det. Se det kunne kasseimesteren jo ikke have på sine skuldre – så han havde lidt der skulle indhentes. Vi så dog ikke John drikke alkoholfri øl på resten af turen!

Efter noget velfortjent øl – gik vi alle til ro, for der var lidt søvn som skulle indhentes. Dagen efter startede vi med et veldækket morgenbord. Efter at have indtaget dette overdådige morgen måltid blev vi transporteret ud til flyvepladsen i bus. Her blev vi mødt af to præster og en hangar som var blevet pyntet op som en kirke. På IPA banneret var der desuden påhængt en knækket 4 bladet propel, som et kors. Vi alle tog plads og vi fik så den helt store velsignelse med sang og musik. Bagefter gik præsterne ud til samtlige fly og velsignede dem med vievand og korsets tegn. Tom burde have haft sin bil med, så den ligeså kunne blive velsignet – men af tidsnød kunne dette ikke lade sig gøre.

Efter denne ceremoni blev vi transporteret ind til Rothenburg hvor vi blev taget i mod af borgmesteren. Og sikken en by !! Rothenburg er en meget gammel by som er omkranset af en bymur – og den står stadigvæk hel og velbevaret rundt om hele byen. Når man gik igennem byporten, så var det som om man gik direkte 200 år tilbage i tiden. Små charmerende huse i forskellige farver. Alle gader var brolagt og det hele fremstod som rent og velholdt. Hestevogne kørte rundt med turister. Da man gik ind i rådhuset, var det som om historien overhalede en på vejen op af en gammel stentrappe som førte op til salen hvor borgmesteren skulle holde sin tale. Et kæmpe rum med gamle trægulve og kridtede vægge. Salen var udstyret med en hel del rækker stole og forenden var der en større repos hvor der stod et gammelt bord med gamle træstole med grønt betræk. Vi blev taget i mod af en herre som stod i tøj fra en tid som for længst er overstået. I mens borgmesteren holdt tale kom den foromtalte herre ind med et glas indeholdende noget væske – og det var et pænt stort glas – vil vel skyde på det indeholdt 5 liter. Borgmesteren berettede, at for at man kunne accepteres som borgmester i gamle dage, så skulle borgmesteren

drikke hele dette glas, som var fyldt op med den lokale vin. Historien går på, at det var der faktisk en som gjorde – om hvor vidt alle aspiranter klarede denne opgave vides ikke. Da borgmesteren var færdig med sin tale skulle alle – vi var ca. 70 deltagere – drikke en tår af dette glas på vejen ud af rådhuset. Og til læseren kan jeg kun bekræfte at der var tale om hvidvin som absolut ikke var af den helt dårlige slags.

Herefter blev der taget gruppe foto af deltagerne foran rådhuset, hvorefter resten af dagen var til fri afbenyttelse – i hvert fald for dem som ikke havde en flyver og flyve i.

Derfor brugte de danske deltagere resten af eftermiddagen inde i Rothenburg. Vi kikkede lidt på byens butikker og var sågar kulturelle, da vi besøgte middelalder kriminal-museet. Vi fik da også tid til, at smage på et stort glas af det lokale fadøl.

Om aftenen skulle der være gallafest på vores hotel, så vi blev enige om at drage hjem og få en lille morfar (læs:LUR).

Da vores lille lur var overstået mødte vi op i den flotteste balsal jeg i hvert fald til dato har set. Uden at overdrive, var det vel som at sætte sig til rette ved et bord på Amalienborg. Det var bare flot. Tom og jeg havde taget de pæneste cowboy bukser på og det var vist lige før vi i stedet skulle have medbragt kjole og hvidt. Tom havde tidligere på dagen, efter at havde set salen, udbrudt, "Det her holder ikke til cowboybukser". Det gik dog alligevel – vi var ikke de eneste.

Vi var alle spændte på hvad man ville servere i sådanne fantastiske rammer. Forretten kom ind i store skåle. Det duftede herligt og det viste sig at være noget klar suppe indeholdende kød og melboller i både stor og små størrelser. Det smagte nu også fantastisk indtil undertegnede smagte på en bolle som var noget mørkere end de andre som lå og svømmede rundt i baljen. Smagen af lever – levertran – bredte sig i min mund og der gik ikke lang tid før jeg måtte tømme et helt glas vin bare for at få den smag slået ihjel i en fart. Smagen var bare så kraftig og smagte så markant af lever, så det med vinen hjalp ikke. Nu har i vel fundet ud af at jeg ikke er den store lever elsker,

men jeg kunne simpelthen ikke få mere suppe ned – den begyndte tilmed også at lugte af våd hund. Tom og John sad og smaskede det i sig med stor velbehag og måtte simpelthen rejse mig op under deres slupren – jeg kunne simpelthen ikke holde til mere. (Tom sprang vist også en leverbolle over til sidst)

Efter denne overraskelse var jeg så spændt på hovedretten. Og her blev jeg da positivt overrasket. Store fade blev båret ind fyldt med oksekød, ligeså tallerkner med bagte kartofler – troede vi – endeligt rigtig herre mad. Jeg lagde godt mærke til da kartoflerne blev sat på bordet, at de stod og vibrerede et stykke tid efter de var sat på bordet. Var det mon nogle specielle tyske kartofler der havde en helt speciel egenskab?. Niks – første bid var en klistret fornøjelse og her gik det op for os alle sammen, at der absolut ikke var tale om bagte kartofler, men en tysk specialitet bestående af mel og vand og en smule skinke. Man blander mel og vand og det man nu vil have i, former dem til kugler og koger dem i vand til de begynder at flyde ovenpå og vupti så har man strøphel (tror jeg nok det hedder). Nu fandt jeg ud af hvorfor tyskerne er så glade for øl for noget skal der drikkes til denne klistrede substans og de forfærdelige leverboller!! Tror da pokker hvorfor de har så store maver!

Ellers forløb aftenen som sædvanligt. Der blev delt præmier ud og det hang ligeledes i luften at værterne for det næste IPA fly-in var fra Schweiz. Og således blev det. Kan i skrivende stund ikke huske byens navn, så det må i høre fra Tom eller fra John.

Dagen efter dagen, var det tid til at køre nordpå igen. Vi skulle forholdsvist tidligt af sted, da vi jo vidste at vi havde en del timer på vejen mod nord. Vi sagde pænt farvel til de andre, pakkede bilen og kørte mod nord. Turen gik faktisk bedre på vejen hjem, da der ingen lastbil trafik er på de tyske motorveje om søndagen. Vi var hjemme i Danmark kl. 2030 – efter 11½ time på farten – og en kort shopping tur i bordershoppen i Puttgarden.

Glemte lige at nævne, at det også var flyvevejret hele vejen hjem til Danmark.

Henrik Michelsen